

Lukáš Janata

M R S K

Lukáš Janata

Lukáš Janata

MRSK

1. Vydání

Praha 2013

© Lukáš Janata

Obálka a ilustrace: © Tadeáš Haager

Vydal: Tomáš Marák – Nakladatelství Nuridius

Janovského 44, Praha 7, 17000

v roce 2013 jako svou 3. publikaci

www.e-nuridius.cz

Vydání první

Knihu lze zakoupit na www.e-nuridius.cz

ISBN 978-80-87822-01-2 (brož.)

ISBN 978-80-87822-04-3 (online)

Věnování:

Všem klukům, kteří mezi lety 1999 až 2000 sloužili v armádě ČR a odešli z ní tak, jak přišli – se ctí a rovnou páteří. A zvláště těm, kteří o sobě můžou hrdě prohlásit, že při tom všem ještě byli Kaplani.

Jakkoliv to zní neuvěřitelně, všechny postavy popsané v této knize jsou skutečné a byla změněna pouze některá jména. Stejně tak všechny popisované události se staly. Bohužel. Pokud se následující řádky někoho dotknou, je to jen a jen jeho problém. Tyto osoby a instituce pak musím upozornit, že pokud by sáhly k právním krokům, vše popřu a výše uvedené přestává platit. V tom případě jsou osoby, místa a události zcela smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečností je naprosto náhodná.

Část první:
HISTORKY Z PAKÁRNY

Kapitola 1. Strašná historka o tom, co z nás udělali

Bylo nebylo, za devatero horami a devatero řekami, leželo jedno malé městečko. Pro toho, kdo jím projel na plný plyn (čímž udělal to nejrozumnější, co mohl), nemohlo být ono městečko ničím nápadné a po dvaceti kilometrech na ně zase šťastně zapomněl. Také já, ještě jako malý harant, jsem tím městečkem kdysi dávno projel, a také mě ničím nezaujalo. Trabant, kterým jsme se vydali na rodinný výlet na jih, se vysypal až na cestě zpátky, když už jsem oním městečkem opět bez zájmu projeli směrem k domovu.

Kdyby se nám však porouchal trošku dříve, třeba před hotelem Kratochvíl, přišel bych na to, že to není tak úplně obyčejné městečko.

Když odbilo půl čtvrté, na ulicích se zazelenalo a davy kluků ve stejnokroji se přesunuly do hospod, který tam denně praskaly ve švech. Pár civilistů, vesměs taky

Lukáš Janata

v zelených montérkách, se přemístilo tamtéž a všichni společně začali řešit, co nového se ten den přihodilo v kasárnách.

Prostě posádkové město se vším všudy.

Obří kasárna, obklopená sídlištěm pro lampasáky a pár baráků okolo hlavní silnice vedoucí na Příbram. Sice asi nejvyšší počet raketometů na obyvatele, zato žádné kino, diskotéka jednou za uherský rok a o nějakých akcích pro normální lidi pak darmo mluvit...

Z kulturních aktivit bylo zastoupeno fotbalové hřiště a samozřejmě těch několik putyk, ve kterých obsluhovali převážně nevrlí číšníci a servírky. Dobře věděli, že budou mít narváno, i kdyby rozlévali pivo z lavoru.

V ostrém kontrastu s tím vším pak byla okolní příroda. Ta je, drahý čtenáři, nádherná...

Jednoho letního dne před hezkými pár lety mi přišel takový papír od vojáků. Psali, že tam mám přijít pobejt, a to rovnou na rok, abych si to tam dobře prohlédl. Ubytování a strava zajištěny.

A tak jsem jednoho dne seděl na zadních sedačkách rodinného korábu (Trabanta jsme během těch cca osmi let upgradeovali na Felicii), koukal jsem do onoho papíru jako husa do flašky a občas jsem si nervózně prohrábnul dlouhé vlasy, kterým odbíjely poslední minuty existence.

Naši na mě z předních sedaček občas vrhali zvláštní pohledy, tvářili se, jako by mě vezli na popravu, máma která řídila, občas cvičně zabloudila a pak málem brečela, že to nestihneme.

Kupodivu se nekonala žádná přednáška o tom, jaký jsem to vůl, že jsem si nevybojoval modrou knížku, že jsem

následně vybuchnul u přijímaček a že mě nemůžou dalších pět let vychovávat, aby ze mě byl zodpovědný mladý muž. Smůla.

Bylo mi poněkud špatně, přičemž kocovinu jsem měl ještě ze včerejška. V duchu jsem litoval, že jsem nejel raději vlakem. Tam bych si mohl dát ještě nějaké to pivo na spravení chuti. Správně jsem předpokládal, že v kasárnách už ho nejspíš servírovat nebudou.

Vjeli jsme do cíle a mě se protočily panenky. Hned jsem si samozřejmě vzpomněl na výše uvedený zážitek z dětství a jenom jsem spráskl ruce. Taková díra, pane bože, za co.

Felda ale pokračovala nemilosrdně dál. Minuli jsme první skupinky střizlivějších trosek, potácejících se tím samým směrem.

„Tady mi zastavte,“ oslovil jsem rodiče. Auťák zastavil před nějakým krámem a já se vymotal ven. Naši se loučili tak intenzivně, jak jenom to šlo.

Zhluboka jsem se nadechl a šel jsem do toho.

Minul jsem nějaké podivné baráky, sportovní hřiště a za chvíli jsem stál ve frontě na vstupní prohlídku. Ta vyvolávala vzpomínku na zeleninu v éře Gustáva Husáka, do které přivezli mandarinky. Bylo mi divně. Všichni byli samá legrace, kluci převážně machrovali, jak to zvládnou levou zadní a deprese zatím spíš jen tak probublávala. Následovala injekce, zdravotní prohlídka a druhá injekce. Vzpomněl jsem si na Černé barony, ale druhý Jasánek se protentokrát nekonal a všechny nás sympatická doktorka píchla do ruky. Srandičky se stupňovaly a všichni vzpomínali, jak se loučili s civilem.

Lukáš Janata

Dostal jsem umístěnku, První výcviková rota řidičů, řidič Tatry 815. Kdybych byl býval věděl, že tuhle „funkci“ budu zastávat přesně dvanáct dnů, tak bych se snad otočil na podpatku, vzal roha a šel někam do emigrace. Leč křišťálové koule nemaje, odvážně jsem se vydal dál.

To, co následovalo potom, se jen těžko popisuje. Byla to taková dekadentova vize po sedmém absintu.

V podstatě šlo o to, že jsem během hodiny prolétnul jakousi výrobní linkou. Na jejím začátku byli normální kluci, které člověk potká v klubu, hospodě nebo na diskotéce, a na konci holohlavá masa narvaná do tepláků, s keckami na nohou a obtěžkaná vojenskou výstrojí.

Kdo to nezažil, nepochopí a možná ani neuvěří.

Vyšel jsem ven ze dveří. Teď to teprve začalo být zajímavé. Rozhlédl jsem se kolem sebe a zhluboka jsem se nadechnul.

„Ještě někdo k řidičům?“ ozvalo se kdesi pode mnou. Podíval jsem se dolů. Stál tam černovlasý skrček v uniformě a tvářil se jako prezident zeměkoule.

„Já,“ řekl jsem rychle.

„Snad já, pane četaři,“ vyštěknul. Nespadnul jsem z Marsu ani jsem nežil ve skleníku, takže jsem už o mazácích něco málo zaslechl. Nekopnul jsem tedy skrčka tam, kam bych ho nejradši nakopnul a opravil jsem se: „Já, pane četaři!“

„Lepší,“ přikývnul, „ke kterejm?“

Pokrčil jsem rameny a podal mu papírek, ať se stará, když je četař.

„Jdete k nám,“ usmál se suverénně, „kouříte?“

„Jo, trochu,“ odpověděl jsem.

„Budete víc!“ řekl, „teda vy budete kupovat a my víc kouřit.“ Hodil na mě pohled, jako že se mu povedl dobrý fór. Evidentně výstavní exemplář vola.

Důležitý trpaslík, který se mi po chvíli představil jako četař Rýzral, mě pak dovedl na ošetřovnu. „K zubaři!“ zavelel, „nikam jinam.“

U zubaře, který byl, jak sem se za nějaký čas dozvěděl, vyučený autoklempíř, jsem byl naštěstí pro můj chrup také naposledy.

Odbyl jsem si zubní „prohlídku“ a už jsem byl na baráku. Pod tou podělanou bagáží jsem byl prohnutý jako soumar, a tak jsem to docela uvítal. Došel jsem na šatnu. Tam se na zemi zmítalo pár kluků, kteří cosi vyřezávali z kartonu.

„Vidíte tu skříňku, Janata?“ dobře se bavil četař Rýzral. Vyvalil jsem oči. Ve skříňce byly podivně vyrovnané různobarevné obdélníky. Nicméně jsem přikývl.

„Do hodiny bude vaše skříňka vypadat stejně!“ zařval na mě. Stál ode mě asi metr, zřejmě si myslel, že špatně slyším.

Nezbývalo, než se do toho pustit.. Nejdřív jsem na sebe navlíknul ty odporné zelené hadry a pak jsem se pokoušel složit si věci. To mi ovšem šlo asi jako lampasákovi logické myšlení.

Do místnosti se začali trousit mazáci. Měli z nás prdel a někteří se rozhodli drobet si přivydělat.

„Komu chybí zámek, ramínko, kdo chce kartonky?“ vyvolávali jako báby na trhu. To byla trefa do černého, zhruba tohle všechno teď potřebuji, takže jsem byl hned o dvě kila lehčí.

Skládal jsem dál. Co bych za to dal, kdybych pochopil, jak fungují kartonky.

Náhle se rozlétlly dveře: „Co je to tady, kurva, myši do píči!“ rozeřval se nově příchozí. Další figurka tak trochu pro srandu králíkům. Pro ty, kteří četli Tolkienova Hobita, uvádím popis: vypadal jak Glum, akorát nešišlat, ale chraptěl. Ti, co jej nečetli, mají smůlu. Ledaže by četaře Příbylce znali z civilu. To by se navíc dozvěděli, jak vypadá Glum.

„Uhněte od tý skříňky!“ zařval na udělaného blondáka hned u dveří, jehož skříňku mi Rýzral ukázal jako vzorovou. „Na píču, na píču, na píču,“ hodnotil obsah skříňky a vyhazoval ho ven. No potěš, až dojde ke mně.

Stejným způsobem obšťastnil i skříňku, která byla hned vedle a pak skočil doprostřed šatny. Aby sis nabil hubu, kreténe, řekl jsem si v duchu.

„Co to tu smrdí???“ zařval až zadrnčelo okno. „Jo, to je myšina, myši se potějí!!!“ křičel.

Asi si chudák myslel, že někomu nahání strach.

„Tak skládejte, zobáci,“ houknul na nás a odešel. Bohužel jenom pro nůž, se kterým se za chvíli vrátil. Začal si tu kudličku přehazovat z ruky do ruky. Řval přitom pochopitelně dál.

Skládal jsem, až se ze mě kouřilo. Když jsem byl v nejlepším, přišel ke mně Glum a skříňku mi vyházel. Mohl jsem začít znovu. Mezi tím řvaním a vyhazováním věcí do nás Glum hustil první informace. Pásek se nosí pod kapsami, kapsy zapnuté, tkaničky nesmí být svázané do mostu. Na oplátku jsem se nezeptal, proč má pásek pod kapsami, rozepnuté kapsy a „mosty“. Zavánělo by to logickým myšlením. Glum mi po chvíli znovu vyházel skříňku. Skládal jsem a skládal.

„Nááástuup naaa žrrrááádloooo!“ ozval se z chodby řev. Uvítali jsme změnu a vyběhli jsme ven. „Jedu, jedu,

myši“, povzbuzovali nás mazáci, „odbrzděte se!“ „Utáhněte si opasek, kurva, nasad'te se ten baret, jedu na ty myši tlapky!!“ zaznívali bojové povely.

Odkráčeli jsme do jídelny a postavili se do fronty. Zase jsem byl překvapený – tentokrát ale příjemně. Jídelnu tu mají jako někde v hotelu. Výběr ze čtyř jídel, přemýšlel jsem, jestli se mi to nezdá. Nezdálo. Zvolil jsem čínu (Čínu!! Na vojně!!), ale nějak mi nechutnalo. Zážitek předchozích hodin bylo natolik silný, že mi bylo na blití. A nejen mě. Ostatní nováčci také nejedli s nějakým nadšením.

Do večera jsme si ještě chvilku skládali skříňky. Mazáci už tolik neprudili, asi by byli taky rádi, abychom byli konečně hotoví. Glum si od večere asi někde kurýroval namožené hlasivky, a tak nám skříňky kolaudoval četař Rýzral.

„Na hovno, na hovno, vám mrdá s tou skříňkou,“ hodnotil způsobem, který pro něj byl asi typický.

„Kurva, myši zabržděný, měli ste na to celej den,“ rozčiloval se, když viděl ten obraz bídy a utrpení. Skutečně jsem nevěděl, jak je pro život důležité mít vzorně uložené osobní věci ve skříňce vzor 85. Zdá se, že momentálně to na tom stálo a padalo.

„Serem na to,“ zavelel, „nástup na klubovnu!“ Dneska spíš padalo.

„Tohle si budete pamatovat,“ zařval nějaký pořizek a ukázal na tabuli. Tam byla obrovskými číslicemi vyvedena cifra 175. „To je číslo vašich starejch,“ vysvětlil, „a budete ho znát na zpaměti. Jasný?“

„Jasný!“ odpověděli jsme. Nic jiného, než přikyvovat po nás evidentně stejně nechtěli.

„A tohle,“ ukázal pořízek na druhou obří cifru, tedy 77, „je číslo Ledňáků, vašich superek. To znát nemusíte...“ „Musej!“ zařval Glum, který se tu náhle objevil. „Hele, vodpal, Zachy,“ houkl na pořízka, „seš snad nějaký védéčko?“

„No jo,“ zabručel pořízek a odpálil.

„Nafasovali ste sešity?“ zeptal se četař Glum. Už neřval, šetřil si hlasivky.

Sešity nás štědře vybalila armáda, tak jsme je většinou měli. Pár borců, včetně mě, samozřejmě dole ve skřínce, tak jsme se trochu proběhli. A mohla začít výuka.

Pěkně po pořádku do nás páni četaři začali vtluokat pro život nezbytně důležité informace.

Denní řád, budíček v půl šesté, no potěš, dále hodnosti a nakonec nám jmenují jednotlivé lampasáky. Velitel plukovník Malina, zástupce major Purkrálek, náčelník štábu podplukovník Vachek, náčelník toho gumouš X., velitel onoho gumouš Y. Tak to šlo dál přes velitele rotý kapitána Sedláka až k veliteli druhé čety rotmistru Kunovi.

To se člověku stane málokdy, že se v pětadvaceti minutách dozví o tolika zbytečných lidech.

Pak nám páni četaři vysvětlovali, jak to chodí u nich na rotě s mazáckou vojnou. A že sou féroví kluci, dají nám vybrat: buď budeme mít gumárnu anebo mazárnu. Víme s odpuštěním hovno, co to znamená, ale vesměs hlasujeme pro mazárnu.

Zde je nutné napsat pár slov na vysvětlenou. Guma, nebo též gumouš, bylo slangové označení pro lampasáka, neboli důstojníka Armády České republiky.

Mazák byl naopak základák, který je na vojně delší dobu, čili služebně starší voják. To, že každý starší voják nemusí být automaticky také mazák nám nikdo tehdy neřekl, a tak s tím ani nebudu zatím zbytečně zdržovat.

Gumárna pak byla život přesně dle vojenských řádů, subordínace a nařízení. Všechny problémy se důsledně řeší pomocí zákonů a velitelů. Zkrátka něco jako West Point.

Pokud se nováček rozhodnul pro mazárnu, dozvěděli se lampasáci naopak jen to nejnnutnější. O nějakých případných průserech pak vůbec nic. Na druhé straně ale dělal mazákům služku, bankéře a snášel jejich blbé fórky. Dá se tomu souhrnně říkat šikana.

Páni mazáci na sebe spokojeně mrkli.

„Chytrý myšky, pochopily,“ usmál se Glum. „A teď,“ podíval se na hodinky, „si už konečně dosložíte ty blbý skříňky a v sedm nastoupíte v teplácích na rajóny, ale jedůůů!!“

Po baráku se samozřejmě rozneslo, že jsme si vybrali mazárnu, a tak nám starší ročníky názorně předváděly, jaká chuťovka to vlastně je.

Supráci (o devět měsíců déle), starý (o půl roku déle), ale hlavně vrtule (o tři měsíce déle) se snažili, co jim síly stačily. Kýble, které nejsou přiřazené ke zdi, létaly vzduchem, nevyspané koše taktéž a neustále padaly zásadní dotazy: „Kolik mi to dneska mlátí, aktuální číslo dne, za kolik to mám?“

Kombinoval jsem sto sedmdesát pět z sedmdesáti sedmi a většinou jsem se kupodivu třefoval.

Lukáš Janata

Uprostřed největšího bordelu přišel rotmistr Kuneš, a tak se mazáci změnili ve starší kamarády, vždy ochotné nováčkům pomoci. Musel jsem se v duchu smát. Roťák dohlédl na konec rajónů, zapískala se příprava na večerní kontrolu, což je, jak vysvětlí četař Jeníček, nástup v pyžamu na chodbě.

Náhle se ozvala ze zdola salva smíchu. Přišel jeden z dozorčích a s ním kudrnatý, pomenší kluk v džínsech.

„Pane rotmistře,“ řekl dozorčí, „právě dorazil ten Augustin, jak nám chyběl“.

Roťák vykulil oči. „Jak to, že ste dorazil teprve teď?“ vyštěknul.

Mládenec pokrčil rameny. „Já sem měl špatný spoje.“ Mazáci se rozesmáli, roťák ne.

„Máte nafasováno?!“ vyštěkl.

„Nemám,“ zněla odpověď.

Těsně před večerkou roťák odešel. Mezi dveřmi ještě připomenul mazákům, že bydlí jen pár metrů odtud, takže se tu může kdykoliv objevit. Tak aby se podle toho chovali. A nešíkanovali. Což byla celkem zbytečná starost. Šofěři byli vždycky slušní vojáci, a navíc se našikanovali za ten boží den až až!

Takže si chtěli rozebrat dojmy při sledování pornofilmu na klubovně. No, a aby na ně nikdo nepřišel, jak přetahují večerku a chlastají, vybrali jednoho chudáka z řad nováčků, aby to ohlídal. Že vybrali zrovna mě, nebylo při mém štěstí takové překvápko. Hodinu jsem tudíž hleděl z okna jako pitomec a teprve pak jsem si mohl jít lehnout. Když jsem se vracel na pokoj, šel proti mně jeden z mazáků.

„Jeden mrtvej, Míšo,“ zasmál se, „to to letí.“ Svata pravda. První den byl v řiti. Zbývalo 364.

Kapitola 2.

Neuvěřitelná historka o tom, jak kapitán Liška vyznal lásku samopalu

V půl šesté ráno hlásil dozorčí budíček – respektive řval to slovo na celou chodbu. V mém případě se ovšem namáhal vcelku zbytečně, protože jsem prostě nemohl usnout. Ostatní nováčci na tom byli podobně, tedy vyjma pár borců, kteří prožili pubertu po učňovských internátech.

Po budíčku následovaly rajóny, pak snídaně a potom nácviky stlaní spacáků. Převážně jsem nestíhal a začal jsem budit nežádoucí pozornost.

„Janata, vám mrdá s tím spacákem, to musí řezat, ty rohy!“ buzeroval mě četař Rýzral. Po obědě jsme poprvé fasovali samopaly. Jenom tak, abychom se mohli s tou krásou seznámit. Při té příležitosti se nám přišel představit zástupce velitele roty, jakýsi kapitán Liška. Byl to hubený mužíček, stošedesát cm čisté výšky, rovný jako pravítko. Koukal na nás podobně jako esesák, kterému do Buchenwaldu přivezli transport ke zpracování.

„Jak to držíte ten samopal, vojáku?!“ zařval na kluka těsně vedle mě. Perfektně přitom ráčkoval.

„To není klacek, nebo lopata, co držíte v ruce, vojáci,“ pokračoval kapitán a oči mu plály. „To je samopal, zbraň, s tím se zabíjejí lidé. Tak na to buďte hrdí, že ji držíte v rukou, držte ji z nadšením a hrdostí, vojáci.“

Zůstali jsme stát v němém úžasu.

Kapitola 3.

Nudné historky o tom, jak jsem zadíral u řidičů, než mě vyhodili

Než jsem se nadál, byl tu čtvrtý den téhle pakárny. Bylo velmi brzké ráno a já seděl ve vojenském autobuse.

Náplní tohoto dne (jak jsem si přečetl v rozvrhu zaměstnání) byly totiž psychotesty ve Vojenské nemocnici Plzeň. Snažil jsem se usnout, ale vůbec mi to nešlo. Šofér autobusu, upocený tlustý chlap, řídil totiž zřejmě poprvé v životě. Nebo to aspoň tak vypadalo. Co chvíli zápasil s řadicí pákou a převodovka oznamovala širokému okolí, že se tu řadí přes zuby. V takovém kraválu by pochopitelně usnul leda hluchý. A to já navzdory neustálému rvaní velitelů družstev ještě nebyl.

Zavřel jsem oči a začal jsem přemýšlet. Je to zajímavé, ale zvykal jsem si strašně rychle. První dva dny byly asi to nejhnušnější, co jsem v životě zažil. To jsem bleskurychle dostal deprese a nemohl jsem s nikým normálně mluvit. K tomu se přidaly pocity, že to tu nezvládnu, že si tu nenajdu ani kamarády a že se budu užírat sám v sobě.

Pak se to ale začalo rychle měnit. Obrnil jsem se proti buzeraci a hlavně jsem začal seznamovat s dalšími podobně postiženými.

Vypadalo to, že se tu dá dohromady dobrá parta - Honza Augustin, co měl špatné spoje, seděl pár sedadel přede mnou. Kus vod něj Petr Fišer, umělecký kovář z Prahy a velký fanda vojenské historie.

Vzadu Honza Eisman a David Kop a další a další. Opravdu to vypadalo dobře. A to by byla moc velká nuda... „Naštěstí“ zelené mozky začaly dělat všechno proto, aby nebyla. Prvním krokem byly přitom právě psychotesty v Plzni.

Včera přijeli kluci z Moravy, kteří byli převelení od svých útvarů na tříměsíční řidičský kurs. Šlo plus minus šedesát lidí, takže byla v baráku hlava na hlavě. Ti půjdou na psychotesty až později, teprve až si zvyknou na místní speciality. Vzhledem k tomu, že z toho byli po prvních minutách na prášky („Jestli vám v Janovicích vykládali, že...“ řval Glum za ten den asi padesátkrát, vždy kvůli něčemu jinému, tak je to pěkná blbost, tady se to tak rozhodně nedělá (neříká, nenosí atd.), vypadalo to, že to není všude taková pakárna. To mi ovšem mohlo být momentálně vuřt.

Autobus dokodrcal na dvůr plzeňské nemocnice a všichni jsme zpozorněli. Otevřely se dveře a vyvalili jsme se ven. Nejdřív k nám promluvil velitel vozu, nějaký poručík, kterého jsem do té doby a ani od té doby neviděl. Z jeho projevu vyplynulo, že všichni nepijeme, nekouříme, nefetujeme, atp. a běda nám, když se v dotaznících objeví něco jiného. Pak k nám prohodil pár slov také autobusák. Jediné, co si z jeho projevu pamatuji je, jak jasně ukázal, že je stejně mizerný řečník jako řidič. A šli jsme na to.

Sedli jsme si pěkně do lavic jako školáčky a během dvou hodin jsme museli vyplnit dvě tuny papírů. Když jsme byli hotoví, hnali nás zase ven. Nesměli jsme přirozeně opustit areál, a tak jsme stáli u autobusu a čekali na výsledky.

Dalo se předpokládat, že se tohle čekání poněkud protáhne. Lampasák se někam vypařil a autobusák seděl za volantem a blbě čuměl. Nic jiného asi ani dělat nemohl, číst zřejmě neuměl a rádio tam také nebylo. Nejspíš by ho stejně ani nedokázal naladit.

Stáli jsme pár metrů od autobusu a sdělovali si dojmy. Všude okolo ležely otevřené konzervy s armádním žrádlem, naivně jsme si totiž mysleli, že posvačíme.

„To vypadá, jako by se tam kráva vyblila,“ zhodnotil konzervu s optimistickou obchodní značkou „Hovězí ve vlastní šťávě“ Petr Fišer a ladně ji odhodil do kontejneru. „Na tohle sem jim platil daně jak mourovatej,“ dodal.

„No fakt je, že se to žrát nedá,“ souhlasil jsem a poslal konzervu tamtéž.

„Jo, hochu,“ řekl Petr, „jaký konzervy, takovej autobus, jakej autobus, takový věděčka.“

„No blbci sou, to teda jo,“ přidal se Honza Augustin.

„Jenže to ať si zkoušej na někoho jinýho, ne na nás,“ prohodil Petr, „já byl šest let na intru a takovejch sem viděl.“

„Ale tam to snad nebyla taková pakárna,“ já na to.

„No to sice ne, hoši,“ uznal, „ale vojetbávat se dá všechno. I ta debilní ustrojenost. Pásek se nosí perfektně utaženém,“ pootočil si opaskem, který by se dal utáhnout daleko víc, „druhej pásek se nosí v maskáčích, asi takhle.“ Koukli jsme na prázdná poutka Petrových kalhot.

Kecali jsme dál a výsledky stále nikde. Hodiny letěly. Autobusák se mezitím opřel o volant a jeho chrápání bylo slyšet až ven „.....a ministerstvo průmyslu, to byla chuťovka,“ vzpomínal Petr, kde kdysi koval mříže. „To sem takhle vlez do kanceláře a tam seděl za stolem